

Zondag, 6 maart 1938.

De voorzang is psalm 33:1; na de lezing van de wet wordt Johannes 12:1-19 voorgelezen, terwijl na de zegengroet wordt gezongen psalm 103:2.

Wij dachten zo, vrienden, wat zit daar veel in, in dat vers dat we zojuist met elkaar gezongen hebben: Looft Hem, die u, al wat gij hebt misdreven, hoeveel het zij, genadig wil vergeven. Er kan voor een zondaar geen voortreffelijker zaak genoemd worden, dan dit wonder te overdenken en bepeinzen. Want immers, zondaars kunnen de hoeveelheid van hun zonden niet overzien of optellen; een overzicht te geven van het ontzaglijke schuldenregister, geen zondaar die het kan. En de schuld wordt nog zwaarder als we zien tegen Wie wij overtreden hebben. We hebben gezondigd tegen onze Schepper en Weldoener en dit brengt mede, dat we allen helwaardig zijn en naar lichaam en ziel der verdoemenis onderworpen.

Dat nu zulke hel-en doemwaardigen mogen zingen tot lof van Hem, die genadig wil vergeven dat is niet anders mogelijk dan in de vergevende liefde van de Heere Jezus, die alle zonden van Zijn kinderen achter Zijn rug heeft geworpen in de diepte der zee. Als deze onuitsprekelijke weldaad van de verzekering van de vergeving der zonden een mens te beurt valt, dan weet hij geen woorden te vinden om deze liefde tot zulk een doemeling uit te drukken.

Er zullen er in ons midden zijn, die dit alles van harte toestemmen en in wier hart de begeerte is, deze weldaad van de zekerheid des geloofs te mogen bezitten. Maar ze zeggen bij zichzelf: Ik vrees, dat dit mij wel nooit te beurt zal vallen, want zo'n monster van ongerechtigheid als ik ben, zo is er geen tweede op aarde.

Ons antwoord tot diegenen is: Wel, mijn vriend,

de lieve Zoon des Vaders is toch niet gegeven voor brave en deugdzame mensen? Als dat zo was, dat hij voor rechtvaardigen gekomen zou zijn, dan was voorzeker de bittere en smadelijke kruisdood niet nodig geweest. Neen, het is voor zondaren, en als er hier zulken zijn, wier zonden niet af te zien zijn, dan zijn dat de juiste voorwerpen voor genade; door de verkondiging van het lieve evangelie wordt een troostrijke boodschap gebracht voor dezulken. Maar, zeggen zij, ik kan de gehoorde waarheid mijzelf niet toeëigenen, ik zou eer met mijn hand aan de hemel kunnen rijken en waar ik dit ervaar, hoe zal het dan aan mij kunnen gebeuren?

Dat gebeurt o zo eenvoudig, het geschiedt op een Goddelijke wijze. Daar kun je in waarheid niets aan doen, maar je behoeft er ook niets aan te doen. Het geschiedt door middel van Zijn lieve Woord en de prediking daarvan. Door middel van dat Woord komt de Heilige Geest intrek nemen in het hart van de zondaar om hem bekend te maken met zijn zonden. Maar er wordt niet alleen kennis van zonden geleerd met en door de Gods- en zelfkennis, neen, ook het enige medicijn tegen de dodelijke krankheid wordt in en door de prediking des Woords getoond aan het zieleoog van de zondaar en zo wordt door de soevereine en vrijmachtige onderwijzing des Heilige Geestes de zondaar steeds meer ingeleid in de vergevende liefde van de Heere Jezus. De prediking van het evangelie der genade wordt toegepast door de Heilige Geest aan de voorwerpen van genade. En zodoende heeft de zondaar niets te doen dan te ervaren in zijn arme ziel de niet uit te drukken kracht van het verzoenend lijden en sterven van de dierbare Borg en Zaligmaker. Hij mag het ervaren dat al zijn zonden en alle zonden van de ganse gemeente van Christus in dat borgtochtelijke werk en borggerechtigheid zijn verzwolgen, zodat ze in der eeuwigheid

niet meer gevonden zullen worden.

Maar al is het waar, dat het voor de gehele kerk is, het is eveneens persoonlijk. Het alles wordt uitgewerkt en toegepast in het hart van de zondaar door de Heilige Geest.

Wij zongen dat de Heere genadig wil vergeven, dat is zonder enige voorwaarde. Als er nog aan enige voorwaarde door de mens zou moeten worden voldaan, dan zou het geen genade zijn. De vergeving geschiedt met een Goddelijke wil, dat is een wil die door niets en niemand is te keren.

Uw krankheen kent en liefderijk geneest. Maar, vraagt er iemand, ook Gods kinderen hebben toch nog met krankheid te maken en ze worden er toch niet altijd van genezen? Dan kijk je verkeerd, want de Heere Jezus heeft onze krankheden op Zich genomen. Hij heeft voor al Zijn kinderen de krankheid uit de krankheid genomen, dat wil zeggen; Hij heeft al de Zijnen verlost van de grootste krankheid die denkbaar is, namelijk, het ongenoegen Gods over de zonde.

De vrucht van deze wegneming en genezing dezer krankheid is om de Heere te loven en te prijzen. Wat kan er zoeter zijn voor een doemeling dan om Jezus te prijzen, dat Hij zo onuitsprekelijk goed is voor hellewichten. Het was in onze gedachten: "Wie veel vergeven is, die zal ook veel liefhebben." De liefde is de drijfveer van alles.

Na het gebed wordt gezongen psalm 133:1.

Van het voorgelezene, het twaalfde hoofdstuk van het evangelie van Johannes, lezen we u nog eens het 7e en 8e vers:

"Jezus dan zeide: Laat af van haar; zij heeft dit bewaard tegen de dag Mijner begrafenis. Want de armen hebt gij altijd bij u, maar Mij hebt gij niet altijd."

De Heere Jezus is als mens aan het einde gekomen van Zijn loopbaan, want het was, blijkens

het voorgelezene, nog enige dagen voor het Pascha. Voordat de Joden dit Pascha zouden vieren, zou het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt, inmiddels zijn geslacht. Drie en dertig jaren heeft de Heere Jezus op aarde verkeerd en in die jaren het werk gedaan, wat de Vader Hem op de hand had gezet. En dit werk begon nu zijn einde te naderen en nog een enkele dag en het zou zijn volbracht. Het is voorwaar een troostrijke gedachte, dat er een eind aan de loopbaan van Christus kwam. Immers, al Gods kinderen hebben hier beneden in dit Mesch ook een loopbaan, waar ook een eind aan zal komen en als het einde bereikt is, dan mogen zij naar huis.

Maar als voor Jezus' volk aan het eind van de loopbaan het Vaderhuis in het gezicht komt met de vele woningen, o, welk een gans ander vooruitzicht had de Heere Jezus, toen Hij het einde begon te naderen. Want was Zijn ganse leven vanaf de kribbe één lijden geweest, dit lijden zou in al zijn verschrikkelijkheid op Hem aankomen in de laatste dagen van Zijn leven op aarde. Hij moest als Borg dit ontzettend lijden ondergaan. En zie nu eens het einde van een zondaar: Let op de vrome en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn. Psalm 37:37.

De ziel van de dierbare Borg en Zaligmaker werd, zoals iemand het eens uitdrukte, als het ware verpletterd, zo, dat de gezegende Zaligmaker onder de ontzaglijke last van het lichaams- en zielelijden moest uitroepen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" En tot de laatste penning toe heeft de Borg de schuld Zijns volks betaald, zodat Paulus kon zeggen: "Hij heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden. En in de gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises." Fil.2:7 en 8.

Zo heeft de Heere Jezus willen lijden en strijden voor vijanden, totdat het einde daar was en Hij kon uitroepen: "Het is volbracht!" Zó wilde de Heere Jezus lijden om zondaren weer te verzoenen met de Vader, Die zij in de bondbreuk van Adam moed-en vrijwillig hebben verlaten.

Omdat Christus zo heeft willen lijden, daarom is het een troostrijke gedachte, dat er een eind komt aan de loopbaan van elke arme zondaar en daarom alleen kan het einde van de oprechte vrede zijn. Wanneer wij allen de enige grond van het zegenen en weldoen kregen op te merken, dan zouden we allen te allen tijde en alleen maar Jezus zien.

Jezus dan kwam zes dagen voor het Pascha te Bethanië, waar Lazarus was, welke Hij opgewekt had uit de doden. Bethanië, wat een lieve plaats was dat voor de Heere Jezus. Daar woonde dat gezin, Maria, Martha en Lazarus. Daar in die plaats had Hij bijzonder Zijn macht getoond, toen Hij Zijn vriend Lazarus uit de dood opwekte op Zijn woord: "Lazarus, kom uit!" Het is nu ongeveer een jaar geleden, dat wij daarbij werden bepaald en er bij hebben stilgestaan, dat de Heere Jezus de banden des doods verbrak en hebben toen dat wonder gehoord en vernomen.

Als er iemand vraagt: Zijn dan niet alle kinderen des Heeren een lieve plek voor de Heere Jezus, waar Hij gaarne vertoeft, dan is ons antwoord: Zeker, de Heere Jezus heeft al de Zijnen hartelijk lief, maar er zijn trappen en maten en de Heere is vrij om er de één meer in te doen delen dan de ander, al naar dat Hij het nodig en goed keurt.

Maar overal, waar een arm zondaar is, waar dan ook op de wereld, daar is ook Jezus om te zegenen en te troosten. Dit zal zo blijven tot de jongste dag, totdat de laatste der uitverkorenen zal zijn toegebracht en dan mogen al Zijn kinderen voor eeuwig bij Hem zijn.

Wij lezen bij de andere evangelisten dat de Heere Jezus te Bethanië was ten huize van Simon de Melaatse, een Farizeër.

Sommigen menen, dat Simon melaats geweest was en door de Heere Jezus is genezen. In het voorgelezen hoofdstuk noemt Johannes alleen Maria, een andere evangelist spreekt van een vrouw.

Nu wordt er voor de Heere Jezus een grote maaltijd bereid, want er was een groot gezelschap in het huis van Simon bijeen.

De Heere Jezus kwam met Zijn twaalf jongeren; voorts waren er de genodigden, waaronder Lazarus. Ge hebt horen voorlezen, dat een grote schare der Joden kwam, niet alleen om Jezus, maar opdat zij Lazarus zouden zien.

Hoe is het mogelijk, dat de Joden gingen om de uit de dood opgewekte te zien. Niet alleen dat er altijd nieuwsgierige mensen zijn, die overal graag het hunne van willen hebben, maar in de persoon van Lazarus was werkelijk een groot wonder te aanschouwen, vandaar dat deze man het onderwerp van veel belangstelling is. Maar wat voor de één oorzaak van nieuwsgierigheid is en voor een ander reden van belangstelling, dat is voor een zondaar reden, om alleen de Heere Jezus te zien en Hem te loven en te prijzen.

Het gezelschap is dus aan het avondmaal bijeen. Waar liefde is, daar is hartelijkheid en overvloed. Maar, zal iemand zeggen, als je arm bent heb je toch geen overvloed? Nu, als je dat denkt, kijk je weer verkeerd. Overvloed is er, al bestaat de maaltijd uit een schotel groen moes, als deze gebruikt mag worden onder de gunst en zegen des Heeren. "Het weinige, dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed veler goddelozen." Psalm 37:16.

Als we veel van de Heere hebben ontvangen, behoeven we niet bang te zijn om er gebruik van te maken, maar hebt ge weinig, dan moet het ook goed zijn. Met een zondaar is dat ook zo,

want de Heere maakt het goed, of het zuur is of zoet. De Heere vergeet nooit één van Zijn kinderen; wij mensen kunnen elkaar wel vergeten, maar er zal eenmaal een grote maaltijd worden aangericht, zoals nog nooit gezien is geweest en al Jezus' volk zal daar aanzitten en daar zal zijn verzadiging van vreugde, lieflijkheden zijn in uw rechterhand, eeuwiglijk. Psalm 16:11. Al is het hier op aarde dan wel eens zuur, de Heere zal voor Zijn kinderen na het zure het zoet geven.

EN MARTHA DIENDE. Martha is meer dienende geweest en toen zij met veel dienens bezig was, mocht Maria aan de voeten van Jezus zitten. Kunt gij het begrijpen, dat Maria wondergraag stilletjes aan Jezus' voeten zat, zij, die op zo'n overvloeiende wijze de opzoekende liefde van de Heere heeft genoten? Martha is toen in de war geweest en heeft zich aan haar zuster vergrepen.

"Heere, trekt Gij U dat niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg dan haar, dat zij mij helpe." Lukas 10:40.

Doch Martha heeft toen een vaderlijke bestrafing ontvangen van Jezus. Maar hier in het huis van Simon de Melaatse hoort ge daar niet van; zij laat Maria aan haar plaats en zij mag dienen. Het werk moet ook gedaan worden en dan dient Maria met liefde, zoals al Gods volk vermaant wordt elkander te dienen door de liefde. Sommigen willen dit ook weer vergeestelijken en dan is Martha een mens die onder de wet is, terwijl Maria dan iemand zou zijn, die mag roemen in de vrijheid der kinderen Gods door het rechtvaardigend geloof van Christus. Waar halen ze het vandaan, om de Schrift zo te verknoeien! Elk mens heeft hier op aarde toch zijn roeping, een ieder in het zijne. En elke huisvrouw maakt toch het eten klaar? Over dit verdraaien van de Schrift heeft Smytegelt gezegd, dat, als er smart was in de hemel, dan zou er smart zijn over het verkeerde uitleggen der

Heilige Schrift. Neen, de één was niet minder dan de andere, de Heere Jezus had beiden, Maria en Martha, lief. En zo zien we Martha met liefde het eten klaarmaken en opdienen voor het grote gezelschap en met liefde bezig zijnde, valt ze haar zuster Maria niet lastig. En zo zie ik het ganse gezelschap bijeen rondom de maaltijd en Jezus in het midden. Wel, wel, wat een genot is dat, die lieve Zielevriend zo in het midden te mogen hebben. Kan dat nu nog? Ja, zeker. Want hoewel de Heere Jezus naar Zijn menselijke natuur van de aarde is opgevaren en in de hemel is, zo kan Hij nochtans naar de geest in het midden van Zijn vrienden zijn en het is voorwaar een groot voorrecht als Hij in ons leven en in ons huis de eerste plaats en vooraanzitting mag hebben, als Hij in ons hart en leven wil regeren, vermanen en vertroosten en met Zijn genade met ons wil zijn.

Maar wat doet er op, terwijl het gezelschap aan de maaltijd is? Daar komt Maria, de vrouw die veel heeft liefgehad. Houden dan niet alle kinderen evenveel van de Heere Jezus? Zeer zeker hebben ze allen de Heere lief, doch naar de mate, dat het schepsel dat die liefde ontvangt, zich onwaardiger vindt, naar die mate wordt de liefde groter. Hoe onwaardiger zondaar, des te groter liefde wordt ervaren en gesmaakt. De kinderen des Heeren zijn toch niet allen in gelijke mate ontdekt aan zichzelf in hun nietswaardigheid? Er zijn er ook, die er zeer begèrig naar zijn om de Heere Jezus als Borg voor hun ziel te mogen kennen en de kracht van Zijn borggerechtigheid te mogen ervaren, maar zij missen nog de zekerheid van de vergeving der zonde.

Maria bezat deze vertrouwende daad van het geloof wel en zij wist uit welk een grote nood en dood zij door de dierbare Vriend van tollenaars en zondaren is verlost geworden. Looft Hem, die u al wat gij hebt misdreven,

Hoeveel het zij, genadig wil vergeven.

Daar wist Maria van mee te spreken en zij is als het ware verslonden in de liefde van Christus. Wat zijn er toch nog maar weinig kinderen, die zoals Maria, met de Heere Jezus verkeren en anders geen oog hebben dan voor Hem. Er zijn er nog zovelen, die scheel kijken, die hun liefde niet alleen aan Jezus schenken, maar de liefde verdelen tussen Mozes en Christus. Ze kijken nog voortdurend met één oog naar Mozes en met het andere oog naar de Heere Jezus. Inplaats van zich geheel te vertrouwen en te verlaten op de alleen geldende gerechtigheid van de Borg en Zaligmaker zijn ze, ook na ontvangen Gods- en zelfkennis, nog steeds in het werkhuis om te trachten om door "doen en laten" toch Mozes nog te kunnen bevredigen. En dan hoor je ze klagen: Hoe ben ik vandaag weer geweest en hoe had ik toch moeten zijn! Ik moet mezelf en mijn doodstaat maar uitleven. En zo tobben ze voort, met één oog naar Mozes ziende en toch maar steeds weer ervarend, dat ze Mozes niet kunnen bevredigen. Daarvan het ongemak in de ziel gevoelend, zien zij met het andere oog naar Jezus. En alhoewel zij in de prediking de algenoegzaamheid van Diens werk horen verkondigen, de Persoon van Jezus is niet ten volle aan hun hart verklaard. En zolang zij die Persoon niet ten volle kennen als de Borg, die hun schuld volkomen heeft betaald, zolang zullen zij trachten zelf nog wat van de schuld af te doen en het blijven wettische mensen. Als hen door de prediking wordt toegeroepen: Laat los en gij zult losgelaten worden, dan vatten zij dat in wettische vorm op en vragen: Hoe moet ik loslaten, terwijl een zondaar alles in evangelische vorm verstaat. En zo blijft de wettische mens hangen in zijn eigen gedoe en zich pijnigen en scheel kijken naar Mozes. De zondaar verstaat dat hij niets heeft te doen, ook niet los te laten.

Van alle wettischheid kan alleen het evangelie van Gods genade verlossen. De zondaar, die dit grondig heeft geleerd, zegt: De wet vervloekt en verdoemd mij, boze zondaar, en met reden, want de wet is heilig, rechtvaardig en goed en ik heb van mijzelf niets om aan de rechtvaardige eisen der wet te voldoen. En omdat de wet heilig is, moet ze maar niet voor de helft of driekwart, maar ten volle bevredigd worden. En waar ik nu totaal niets heb om te betalen, daar kijk ik met twee ogen naar de Heere Jezus, die ik door het lieve geloof heb leren kennen als een geheel voor mij bereidwillige Borg, die al mijn schuld op Zich heeft genomen en betaald, zodat aan de wet is genoeg gedaan. De wet is tevreden met de prijs, door mijn dierbare Jezus betaald en dus is de wet ook met mij tevreden in de gerechtigheid van Christus, die door genadige toerekening de mijne is. Ik doe also de wet niet teniet, maar ik bevestig de wet.

Daar hoor ik weer de "ja maars", maar daar is hier geen plaats voor. Het is zo of het is niet zo, dat een zondaar het leven mag vinden in Hem, Die alles betaald heeft en dat een doemeling mag ervaren: Mijn lieve Jezus heeft u, Mozes, genoeg gedaan en nu mag ik daardoor wandelen in de wet der vrijheid. Wie veel vergeven is, die zal veel liefhebben. Hartelijk zal ik U liefhebben, dierbare Zielevriend.

We willen van die liefde zingen uit psalm 133 vers 2.

Wat heeft Maria intussen gedaan? Uit enkel liefde heeft ze een fles zeer kostelijke zalf gekocht en daarmee zalft zij haar Zielevriend. En zij zalft Hem geheel, het hoofd en de voeten. Door dit zalven geeft zij te kennen wat in haar ziel leeft ten opzichte van de Heere Jezus; voor Hem is geheel haar leven en alles wat zij heeft en zij kan in oprechtheid zeggen: "Heere, kijk eens in mijn hart."

Van nature hebben wij allen een wil en wel-

behagen om het kwade te doen, van nature zijn wij allen dezelfen, kinderen van de vader der leugen, die een mensenmoorder was van den beginne. Hoe komt het nu, dat een mens, die een zondares genoemd wordt, van nature een welbehagen had in het kwade, dat diezelfde mens een welbehagen had gekregen in de Persoon van de Heere Jezus en Hem als gevolg daarvan zo rijkelijk zalfde met kostelijke nardus, zodat het hele huis vervuld werd met de reuk?

Wel, mijn vrienden, De Vader heeft een welbehagen in Zijn lieve Zoon; de Vader heeft Zijn Zoon gegeven en in dat geschenk heeft de Heere een welbehagen in mensen, waaruit voortvloeiende is het welbehagen van zondaren in de Drieënige Verbonds God, door de borggerechtigheid en heiligheid van de Heere Jezus.

Als je nu een levend mens bent en je komt op uit het werkverbond, heb je dan vrede? Neen immers, want alleen Hij, Jezus, is onze vrede. Dat wist Maria goed en ze kijkt naar Jezus alleen. Als we dat goed verstaan, dan krijgen we nu een les. De zondaar, die de les verstaat, zegt: "Ik wil van nu voortaan niets meer weten dan van geen andere gerechtigheid en heiligheid van de Heere Jezus alleen, want ik ervaar het in mijn arme ziel, dat ik dan alleen een vredig gevoel bezit. En dat geeft het grootste gemak. Ik heb vroeger wat gelopen en geschouwd en ik zeg nu met de bruid: "Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, Geeft mijn nardus zijn reuk. Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre, dat tussen mijn borsten vernacht." Hooglied 1:12 en 13.

Het huis werd vervuld met de reuk. Van die lieflijke reuk heeft Judas niets geroken en de discipelen maar een klein weinigje. Maar wie het wel geroken heeft is de Vader, die een welbehagen heeft in Zijn Zoon en in die Zoon ook in het Godverheerlijkend werk van

Maria. Waar de reuk van de zalving van Christus gevonden wordt, daar is genot, vrede en blijdschap. Als er wat bij je hapert en je bent beroerd, dan is er geen geur van de nardus, neen, dan ben je weer wettisch, ook al ben je een levende. Heb je een gesprek met elkaar gehad en ben je bezig geweest met doen en laten; dat is uit het werkverbond. Zo zijn er ook onder ons, die wat van de Heere Jezus gesmaakt hebben en zodra het weer genoten is, grijpen ze weer met twee handen naar het werkverbond en knoeien weer genade en werken door elkaar. Het gaat om de eeuwige Rotssteen, Wiens werken volkomen zijn. Als je daarin bent, dan hoef je voor niets meer beroerd te wezen en je nergens meer wat van aan te trekken.

En als je durft zeggen, dat je aan de Persoon en het werk van Jezus niet genoeg zou hebben, dan ben je een Godloochenaar en eenmaal zullen ze het weten wat het zeggen wil om het bloed des Nieuwen Testaments onrein te hebben geacht.

Maar Maria, die geheel met de Heere Jezus is vervuld, ze heeft geen vrees voor de verdoemenis, want er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn.

Zij is in de volmaakte liefde en de liefde drijft alle vrees buiten. Als je waarachtig in Christus alleen gelooft als de enige grond der zaligheid, dan ben je alle beroerdheid kwijt. Dat wordt niet bereikt met het lezen van boeken en oude schrijvers en ik acht het een groot geluk om ook daarvan verlost te zijn. Ook door het snuffelen en lezen in oude schrijvers kom je niet van je benauwdheid af; dat kan alleen als Jezus je laat luisteren naar Zijn woord: "Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven voor uw zielen."

Daar hoor ik iemand zeggen: "Daar val ik met mijn gehele hart bij; ik heb ook al wat afgewerkt, maar toen ik onder het evangelie kwam, toen was ik genezen; toen heb ik leren ver-

staan, ook mijn bidden, in het oog van een heilig God niet kon bestaan. Dan zegt de Heere tot zo'n ziel: "Ik heb de pers alleen getreden en er was niemand van de volkeren met Mij, --- en Ik heb al Mijn gewaad bezoedeld."

Kom eens hier, mijn kind, dan zal Ik je eens onder Mijn met bloed bezoedelde gewaad bedekken. Daar, onder die bedekking, daar is rust en veiligheid voor de zondaar.

Dan zal je ook niet meer zeggen: "Ja maar, hoe heb ik het er vandaag weer afgebracht, wie ben ik geweest en hoe had ik moeten zijn." Neen, voor een zondaar is het de grootste troost, dat Jezus Zijn dagen en nachten heeft doorgebracht in volmaakte gehoorzaamheid en heiligheid des levens. In het geloof op die gerechtigheid kan hij betuigen: Hetzij dat wij leven, hetzij dat wij sterven, wij zijn des Heeren.

Wij hebben maar één wens als je nog met de werken bezig bent; dan hoop ik dat je door het woord overreed mag worden om los te laten. Een doemeling zegt dan: "Heere Jezus, U hebt het pleit beslecht, al onze werken zijn niet anders dan verdoemeniswaardig." "Amen", zegt een zondaar. Maria heeft de Heere Jezus geheel gezalfd, niet alleen de voeten, maar ook het hoofd; blijkens Mattheüs kwam tot Hem een vrouw, hebbende een albasten fles met kostelijke zalf en goot ze uit op Zijn hoofd, daar Hij aan tafel zat. Ja, Hij is het waardig, op Zijn hoofd de kostelijkste zalf te ontvangen. Zijn hoofd is van het fijnste goud, van het dichtste goud. Hooglied 5:11a; dat is Goddelijk waarachtig. Dat hoofd is zo dierbaar, want alleen Zijn tranen, Zijn bidden en Zijn wandel zijn aangenaam voor God. Kunt u nu de zalving verstaan? Elk arm zondaar, die niets meer heeft overgehouden dan de gerechtigheid en heiligheid van Christus, zegt in zijn ziel: Ik heb U, Gezalfde, gekust, dierbare Zielevriend. Al wat aan U is, is gans begeerlijk. Uit enkele goedheid hebt U naar mij, doemeling, willen omzien, voor mij willen lij-

den en sterven. Als je zo tussen je ziel en de Heere Jezus werkzaam bent, dan heb je Hem gezalfd. Maar hier beneden is de volmaaktheid niet en zo ook, als een zondaar zich vermaakt en verlustigt in het volmaakte werk van de Heere, dan worden de wanklanken gehoord.

Er zijn mensen, die niet tevreden zijn met de prediking van alleen Jezus Christus, die gekomen is voor zondaren. Zij stoten zich eraan; vijanden als zij zijn van de leer van eeuwige soevereine verkiezing en genade; het zijn Hagarenen, die wat nieuws in de prediking willen horen.

Als Maria de Heere zalft, is Judas ook in het midden en ziet wat er gebeurt. Wat heeft hij te pretenderen? Hij heeft al direkt de overvloed gezien, waarmee de zalf werd uitgegoten en de kostbare prijs ervan weten te taxeren. En daar hij de beurs droeg en een dief was, ontging hem op deze wijze een mooie cent, die hij in zijn zak had kunnen steken, indien de waarde der zalf in geld was gegeven ten behoeve van de armen.

Judas weet zijn afkeuring van Maria's liefde-daad in zulke mooie woorden voor te stellen, dat de andere discipelen hem bijvallen.

Maar de Heere Jezus is erbij en zal het voor Maria opnemen, door Zijn volle goedkeuring te kennen te geven als Hij zegt: "Laat af van haar." Zij heeft liefde en geloof, de Borg wordt gezalfd en aangebeden en zij spreekt met deze daad uit: Hij is mijn volkomen Zaligmaker.

"Laat af van haar," wordt ook nu gezegd tegen al degenen, ook al ben je een levende, die Zijn kinderen benauwen; ook tegen alle discipelen, die nog vervuld zijn met doen en laten en nog scheel kijken, en daardoor nog meeheulen met de Hagarenen.

Neen, Jezus laat het niet toe, ook niet op vergaderingen, dat Zijn arme kinderen worden belast en benauwd, en zij, die het grootste woord zouden willen hebben, hen wordt door Jezus het

zwijgen opgelegd en Zijn werk wordt verheerlijkt. Kom nooit aan één van Zijn minste kinderen, want Jezus trekt partij voor hen allen. En als je toch doet en je bent een levende, dan kun je er op rekenen, dat de Heere je vaderlijk zal kastijden.

Laat af van haar, want zij heeft dit bewaard tegen de dag Mijner begrafenis. Maar moet U dan begraven worden, Heere Jezus? Ja, Hij moest begraven worden, nadat Hij Zich eerst vrijwillig in de dood heeft begeven en daardoor heeft Hij voor arme doemelingen de toegang ontsloten tot het Vaderhuis.

De armen hebt gij altijd met u.

Maar onze leus van nature is; ben ik mijns broeders hoeder? Het wordt maar al te weinig verstaan dat de armen de kroon der gemeente zijn. De diakenen zouden graag wat meer willen doen, maar zij kunnen niet.

Indien gij wilt, gij kunt hen weldoen.

Maar om dat te doen, dien je wel gewillig gemaakt te worden. De mens heeft alles over voor de wereld en de hel, maar wat heeft men over voor de dienst van Jezus? Het is schande voor de gemeente, wanneer er onder haar gevonden worden, die armoe lijden, zo zelfs, dat zij van hun nood en gebrek niet zwijgen kunnen.

Maar het is duidelijk dat het woord des evangelie's geen nuttigheid doet in degenen die het horen, omdat het met geloof niet is gemengd. De liefde zie je verkouden. Ik wens van ganser harte, dat God dit woord moge zegenen. En wat is er nu verder in ons hart? Hoewel U niet ziende, Heere Jezus, mogen we ons in U verheugen en verblijden, U zalven en aanbidden. Maar wij willen zo graag U helemaal zien en bij U zijn. O, wanneer komt die dag?

Kom Heere Jezus, kom haastiglijk! AMEN.

Nazang: psalm 118:1.